

מכתבים

נגה מוסרית. בעוד שאותה ממשלה גובה כסף טוב עבור דיפלומות, הרי שזו צביעות. יעקב טיימברג, תל-אביב

ברדק

ב"עמורר"

המנהל בחופש. רוב הפקידים חולים. צוחקים על הקהל. מחתמים על חוזה שכירות בלי להראות אותו. מחייבים להיכנס לדירה מבלי להראות אותה. כל זה קרה לי. במשך שנה אני מת-

אשר הררי
אכזבה

רוץ בכדי לקבל דירה מחברת עמידר. וזהו רק חלק קטן מהסבל שעברתי. אני, ורבים אחרים שעברו את הטהר ליד, מאוכזבים מעמידר.

אשר הררי, צור-שלום

מעקה

במוזיאון

ביקרתי במוזיאון ישראל ונוכחתי לי דעת שבמקומות בהם יש צורך לגדור מטעמי ביטחון את הקירות הגבוהים, הס' תפקה הנהלת המוזיאון בשלטי אזהרה. כנראה מתוך רצון לשמור על המשכיות הפרויקטים באבן ובשיש ירושלמיים. אי-לואת, מתוך שאני יודע שגם ילדים מבקרים במוזיאון ויתכן שהשלט המזהיר לא ישפיע עליהם, ומתוך צו תורתנו ה' קדושה שכתוב בה "ותעשה לך מעקה" ולפני עיור לא תיתן מיכשול, אשמח אם תעזרו להנהלת המוזיאון להתקין בהקדם האפשרי מעקות בכל המקומות הצריכים לכך.

דויד ניר, ירושלים

עברית

מדוברת

תוך כדי דיפודף בגליונות ישנים של העולם הזה נתקלתי בקטע מצויין המלגלג על הישראלים המעכירים את השפה העברית, ללא שום צורך, במילים זרות ובלתי מובנות וע"י כך עושים צחוק ממאזיניהם, ובעיקר מעצמם.

את הקטע גיליתי בגליון מס' 851, התאריך: 11.2.54, המחיר: 300 פרוטה) — מדור העולם הבא — השבועון המצוייר לאינפורמציה (נכתב, כנראה, בידי לילי גלילי) והרי הקטע כלשונו: —

"הספרות העברית במשבר האורגנזמה — מאת ד"ר ארור לנגווייל, האינדוסטריאליזציה היא הוולגריזציה המור בילה למנסטראוציה של הקונפורמציה. צי' טטין אלה מוליכים לאנלוגיה קונקוסטובי-לית של הקומפולטציה הסיפורית העברית, שאינה אלא פריבוליות קומוטטיבית. כל התהומי והעמוק שבאילומינציה טנטטי-בית זו נובע מהמסיאפרהנציה הקומפרטי-בית היוצרת דיסוננציה סופרפוזיטיבית. אין טעם לנסות לתפוס את עומק משמעות יצי-רתו של ש"י עגנון בלי להבין הנחה פשוט-טה זו."

רמליהו פינקוב, עפולה

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עריפות ניתנת למצרפים תמרנות למכתביהם.

(המשך מעמוד 7)

הניצוץ

והלהבה

למרות שאני מתנגד בצורה קיצונית ל"השקפותיכם, ולמרות שבמיוחד בפרשת איקריה ובירעם אני סובר בדיוק ההיפך מכם, הערכתי מאוד את העובדה שאורי אבנרי מצא לנכון לעמוד על צווארו שר-שרת הנושאת חגן ווד בהפגנה בירושלים. אני שמח מאוד שגם בו, שנילחם בקיר צוניות בכל סממן שנשא אופי דתי שניטו לתת למדינה, נשאר ניצוץ של יהודי. כולי תיקווה שאבנרי ישמור בכבוד גיי צוץ זה, ואולי בכוא הזמן יהפוך הניצוץ למקור ללהבה.

אהרון יודי, תל-אביב

כבודו של

הפרלמנט הישראלי

ברצוני להביע הזדהות מלאה עם מא-בקכם הצודק, למילחמה בשחיתות, ל-מילחמה בכפייה דתית ולמאבק למען שור-יון זכויות מלא למיעוטים בישראל. לדעת, חבר-הכנסת שלכם הוא הח"כ היחיד המחזיק את כבודו ואת רמתו של הפרלמנט הישראלי הכושל והמושחת.

אמיר שפירא,

תלמיד תיכון, ירושלים

מאירפון

השמיני

אם משלימים עם העובדה שגולדה מאיר שימשה במשך חודשים גם כשרת-מישפ-טים, או למה שלא ניתן לה את כל ה-תיקים בממשלה, והיא תשלוט שילטון אבסולוטי עד סוף ימיה?

אחריה יימסר השילטון לבנה הבכור וכך נוכל להמשיך במסורת השילטון של בית מאירסון שיימשך כמה מאות שנים! אלכס קפלן, רואנדה

הפינלה

לאיכרטורה

"העולם הזה" 1827, "גיחונים ושמו קולנוע", על הבריונות והעזובה השוררים בבתי-הקולנוע. כשהתחלתי לקרוא את המאמר, השבתי שנתקלתי בביורגאפיה של עצמי. הפתי-חה הדמיונית תיארה במדויק חווייה ש-עברה עלי לא מזמן, בהצהה-יומית תל-אביבית. מה שהיה חסר שם, זה רק ה-סוף.

במקום שידלקו האורות ויבואו השוט-רים, נדלקו לי שני פנסים בעיניים, ש-הסתירו ממני שבו-עיים אחר-כך את אור היום, וכשהצ-לחתי לברוח סוף-סוף משני החוליגא-נים שטיפלו בי, ר-מצאתי את הסדר, מ-מחוק לאולם כמר-בן, הוא הסתכל עלי ויכולתי לשמוע את הפחד מדבר מתוכו כשאמר: "מה אתה רוצה שנעשה אדוני, אתה רואה מה שעשו מהפנים שלך, אתה רוצה שזה יהיה גם הסוף שלנו?"

יעבק

ההעיקר — חצי שעה של חיפושים ב' רחובות הסמוכים לבית-הקולנוע, לא עז-רו לי למצוא אפילו רושט-דאפורטים א' חד, שיכנס איתי לאולם ויעצור את הבר-יונים.

אדישע יעבק, חולון

צביעות

מוסרית

גולדה מאיר הודעוה לשמע כור-פר הדיפלומה שהוטל על היהודים הרוצים לעזוב את ברית-המועצות. יורשה לי לשאול את הגברת וממשלתה מדוע לקחו ממני 1500 לירות מדי שנה שכר לימוד, או במילים אחרות, כופר עבור הדיפלומה שאני מעוניין לעשות? אפשר לטעון שהסכומים שנקבעו הם גבוהים מדי ולא ניתן לשלמם, אך לטעון כאילו הדרישה לשלם עבור הדיפלומה אי-

הביטחון שלו. התעורר חשד כי יפת לא ידע כי מה שמותר לשיר הביטחון אמור לקצין בכיר כי צה"ל, אפילו הוא נמנה על מקו-רביו של שרי-הביטחון.

קרו

מיוחדת

הקירות שנפתחו עליידי הפרקלי-טות הצבאית בעקבות התלונות שהת-קבלו נגד פעילותו של סגן-אלוף יפת. הת-ייחסו לשתי האשמות עיקריות.

החשד הראשון נגע למעוה באמון ובכספיה. בתוקף תפקידו כקצין מטה לקשרים עם האו-י לוסיה לבחינת הילכי רוח" הועמי-דה לרשותו של יפת קרן מיוחדת שבכספיה נועדו לרכישת עתיקות מידי האוכלוסיה. המדובר לא כי רכישה של עתיקות לצרכי משרד הביטחון אלא לצרכי המדינה.

היה חשד כי יפת לא השתמש כראוי בכספי הקרן שהועמדו לרשותו. לפי אחת הגירסות חסרו כמה אלפי ל"י מכספי הקרן שאי-אפשר היה להסביר להיכן נעלמו.

השתלבות

אזרחית

שני המישורים הסתיימו חקירות הפרקליטות הצבאית בלא כלום.

בקשר לחשד המעילה בקרן לא נמצאו כל עובדות ממשיות או ראיות אחרות שהיה בהם כדי לאפשר את העמדתו של יפת לדין. מאחר שבדרך-כלל נעשה השי-מוש בכספי הקרן ללא קבלות או אישור רים אחרים, אי-אפשר היה למצוא הוכחות משפטיות לביסוס החשדות שהועלו נגדו.

גם בקשר לחשד השני שהועדה נגד יפת לא הרחיקה החקירה לכת. הסתבר כי כדי להוכיח את

דין מאיין את עתיקותיו בביתו בצהלה

ההאשמות והחשדות יהיה צורך להביא עשרות עדים מתישבי הים רצועה כמשפט שעודו לגרום הדים שליליים ביותר, ושכמה-לכו יצטר-כו ערכים מתישבי הרצועה להעיד נגד קצין בכיר בצה"ל. משום כך הוחלט להפסיק את החקירה. אולם כדי למנוע אפשרות של המי-שד המעשים כהם נחשדו יפת ואחיו, הוצא צוו הגבלה נגד עו-רריהדין ברייפת, בדומה לצוו ה' הגבלה שהוצא נגד הרב מאיר כהנא, מנהיג הדיגה להגנה יהי-דית. לפי צוו זה נאסר על עוררי-הדין ברייפת להיכנס לתחומי רצו-עית עזה וצפון סיני, אלא לפי אי-שור ממיפקדת האיזור.

סגן-אלוף יוסף יפת הסיק את המסקנות מהחקירות שהתנהלו נגדו. הוא הגיש בקשה להתיר את חוזהו לשירות קבע בצה"ל. צה"ל נענה לו ברצון. הוא קיבל את ה-שיחור המבוקש מייד. הוא עזב את תפ-קידו ובזמן הקרוב יעזוב את צה"ל.

אבל נאמנו של שרי-הביטחון לא יצא את צה"ל בלא כלום. הוא זכה למילגה שתאפשר לו השתלמות כדי שיוכל להמ-שיך בעיסוקיו הפוריים כאזרח.

מי יודע, אולי עוד יודקק דיין לשירותיו הטובים?

החשד השני היה מסוג שונה לגמרי. מס-תבר כי לסגן-אלוף יוסף יפת יש את-עוררדין במקצועו, אברהם ברייפת. בשע-תו הועסקו שני האחים במחיצה אחת. במיפקדת מרחב עזה וצפון סיני. יפת היה קצין הילכי רוח, וברייפת היה קצין פרק-ליטות.

הרפייה

במתח

ל'ימים נטש ברייפת את הפרקליטות ה-צבאית וצה"ל, אבל לא זנח את שטח הרצועה. הוא המשיך לעסוק שם כפרק-ליטם של תושבי הרצועה. בעקבות הקלה זו ב-פחות אסירים ועצורים ביטחוניים.

בשנה האחרונה חלה הרפייה במתח ה-ביטחוני ברצועה. כתוצאה מהצלחתו של פיקוד הדרום להביס את חוליות החבלנים ברצועה ולהשמידם. בעקבות הקלה זו ב-מצב, ניתנה הוראה לשחרר שורה של עצר-רים ביטחוניים. שנעצרו בעיקר על-סמך-צווים אדמיניסטרטיביים ולא נשפטו.

למיפקדת צה"ל ברצועה הגיעו שמועות כי לעוררדין ברייפת, תושב בתיים, המחזיק משרד כי-ירושלים, היה ידוע מראש מי הם